

CRÍTICA CINEMA

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat

No sense la meva filla, o sí

La història. Afganistan i Irlanda, avui. Rebecca és una arriscada fotògrafa de guerra que haurà de triar entre la família o bé la feina: Quan ho té més que decidit, la seva filla vol viatjar a Etiòpia per fer un treball escolar...

La pel·lícula. El cinema sobre els reporters de guerra que se la juguen a diari per obrir els ulls del Primer Món sobre les malvestats que per allò del petroli i/o altres recursos naturals, resulta que el Tercer Món té totes les de perdre, ebola inclòs, fa figa... *Mil veces buenas noches* s'acull al melodrama familiar per posar el dit a la nafra del dilema paternofilial. Allò de conciliar feina i família, enllà del que tocaria renunciar. El cineasta noruec Erik Poppe (Oslo, 1960) s'aplica a repassar els seus dimonis personals, atès que ell va ésser, com diu la Rebecca-Juliette Binoche del sintètic fulletó, ni més ni menys que un documentalista-sicari al servei de l'entreteniment documental. En semblant longitud d'ona cinèfila, cal citar *Bajo el fuego* (1983) de Roger Spottiswoode, i per que no, *Los gritos del silencio* (1984) o quan el Roland Joffé s'ho passava pipa tot encabritant els gustos petitburgesos de qui fa turisme més o menys (més aviat menys!), a redós d'una història de tensions familiars que mai no s'aixoplugaran. Fins aquí el moll de l'ós. A partir d'aquest aquí i

ara, millor creure-t'ho. És el que té desconfiar de les rutes turístiques planificades. *Mil veces buenas noches* juga a posar contra les cordes del quadrilàter sociopolític, la bona gent amb sentit del deure solidari. Per tant, no és gens d'estranyar que una actriu tan compromesa (!) com la francesa Juliette Binoche, s'hagi avingut a encarnar-se dins la pell d'una dona al límit de ser una marassa amatent, o bé una fotògrafa del tot temerària.. En qualsevol cas, ull viu amb el començament i el fi-

Mil veces buenas noches

Director: Erik Poppe.
Intèrprets: Juliette Binoche,
Lauryn Canny. Noruega-
Suècia-Irlanda, 2013. 117'.
Rambla Lleida. 31 octubre.

nal de la pel·li.

El tema. La vida és triar. O caixa o faixa.

La imatge. Juliette Binoche abandonant la seva filla per allò de capturar el drama inhumà, immers en una fotografia súper africana.

La frase. "Vull que la gent s'ennuegui mentre llegeix el diari, tot bevent el cafè amb llet", etziba la reportera Binoche. Tant de bo, noia.

La recomanació. Interessats/des en melodrames fotogràfics, tan irreals com la mateixa vida.